

тѣзи женѣ за да спасе съвѣстѣтъ си. А струваше му ся че имаше въ рѣцѣтъ си вѣзны и гледаше какъ языецѣтъ имѣ часѣ съсъ часѣ ту на тѣй ту на инакъ натягаше, безѣ да може да отгадае коя надвиваше, жената или съвѣстѣтъ ! И записката бѣше тамо, цѣла, непобутнѣта, разгнѣната прѣдѣ очѣтъ му. и выкаше. „Срамота ! сърдцето ти ся надви.“ И искаше ножъ за да го истрѣгне отъ гърдытъ си.

Часѣтъ удари за срѣдѣ ноцѣ. Не му оставахѣ освѣнѣ само осемь часа, въ които трѣбашѣ да избере обесчестеніето или любовѣтъ на тѣзи женѣ и наченѣ да ся бори съ сърдцето си еднѣ борба не равна, како коняръ койго иска всякакѣ да укроти непокоренѣ и злюшривенѣ конѣ, като го насилва и го бие съ бичѣтъ до раскървяваніе, и како неукротивныйгѣ конѣ ся придръпва, рѣта, и кога ся свива и ся отводя отъ конника, кога пакѣ го отблъснуба, тѣй и сърдцето на тогози окаанныгѣ противеше ся, подскачаше, и кога ся измлъзваше изъ рѣцѣ, кога пакѣ въсправяно отблъсваше смутенѣтъ си волѣ. И пакѣ ся насърчаше като принуждаваше въображеніето си за д